

TUĞBA YILDIRIM

YAŞAMAYANLAR

-1-

ulysses
yayınlari

Desteklerini hiçbir zaman eksik etmeyip ilk okumayı yapan, benimle birlikte heyecanlanan, varlığıyla yanımda duran canım arkadaşlarım, Fako, Kübra ve Betül'e... Bir an olsun duraksayıp farklı bir dünyanın içine kaçmak isteyenlere ithafen... Bu kitap, siz ve minik kaçışlarımız için yazıldı.

YAŞAM VE ÖLÜM ARASINDAKİ ÇİZGİ

“Ölüm korkunç derecede nihaidir. Yaşam ise olasılıklarla doludur.”
George R. R. Martin

Eğer kardeşimin okuduğu ütöpik kitaplardan birinin içine düşecekmiş gibi hissedeceğimi söyleseler gülümser; hatta kahkaha atardım. O çok meraklı olsa da benim bu taraklarda hiç bezim yoktu. Ta ki bir gün başıma gelene kadar.

Yaşam ve ölüm arasındaki çizgiye araf mı diyorduk? Yaşadığımızı düşündüğümüz anı gerçekten yaşıyor muyduk? Peki, öldü denilen insanları bekleyen mutlak son sadece cennet veya cehennem miydi?

Bu zamana kadar öyle sanıyordum. Kendimi cennet bahçesinin mis kokulu çayırılarında, hiçbir kötülüğün değip lekelemediği o ormanda düşlerdim. Düşlediğim gibi de oldu. Öldüğümü düşündüğüm o andan sonra göz kapaklarımı ağır bir kâğıt destesi gibi aralamakta zorlandığımda etraftaki yeşil alanı gördüm. Bir an sonra envaiçeşit ağaç ve çiçek, hatta yasak elma bile değdi gözlerime. Ne var ki giriş yaptığımı henüz öğrendiğim bu gizemli dünya yalnızca o yeşil alandan ibaret değildi. Adımladığım orman bir anda tüm yeşilliğinden sıyrılıp siyah ve beyaz olmak üzere ikiye bölündü.

İyiler ve kötüler olarak ikiye ayrılan bir köprünün tam ortasında mı yürüyordum? Peki, grilere ne olacaktı? Beyaza karışan siyah, rengi artık griye çevirdiği için lekeli mi sayılacaktı? Ruhu beyaz olanlar mı aydınlığa adım atıp devam edecekti?

Bunların hiçbiri olmadı. Çünkü ben, sağ ayağım ormanın siyah tarafındayken sol ayağımla beyaz tarafına adım atmaya devam ederek ormandan çıktım ve çıktığım gibi eski rengine döndü. Şimdi ise garip bir gerçekliğin içindeydim: Ne cennetti burası ne de cehennem. Tabeladaki yazıyı okumasam nereye geldiğimi anlayamazdım. Ölülerin kendilerine verdikleri yeni isim bu muydu, *Yaşamayanlar*?

Ölerek kurtulamazsınız, Yaşamayanlar 'a hoş geldiniz...

BÖLÜM 1 YAŞAMIN ALTI VE ÜSTÜ: TOPRAK

“Hepimizin bir annesi vardır: toprak.”

Victor Hugo

Hastalığım boyunca gençliğimi yitirdiğimi, çektiğim acuların neye değdiğini düşündüm durdum. Ölümden korkuyor fakat toprağın altının, üstünden güzel olabileceği o ihtimali bilmiyordum. Bunu öldüğümde ve gözlerimi farklı bir evrenin olasılığında açtığımda anladım.

Başlangıç ve bitiş. Bebek arabasıyla gezdiğim yolları, şimdi tekerlekli sandalyeyle geri dönüyorum. Artık hastalıktan dolayı o kadar yorgun ve hâlsiz hissediyordum ki değil yürüyecek, ayakta duracak dermanım yoktu. Saçlarım, kirpiklerim, kaşlarım dökülmüştü. Yanımdan geçen insanların tuhaf bakışları beni daha çok bezdirmişti. Onlara baygın bakışlar atarken kız kardeşim tekerlekli sandalyeyi daha da hızlandırdı. O da acıyarak ya da uzaylı görmüş gibi bakmalarını sevmiyordu.

Artık kemik ağrıları artmıştı, yüzüm solgundu ve çok çabuk yoruluyordum. Vücudumda morluklar oluşmaya başladığından beri hep uzun kollu kıyafetler giymeye başlamıştım. Her şey bir anda

olmuş gibiydi. Aylar öncesinde gayet sağlıklı olan ben, aylar içerisinde yıkılmış ve darmaduman olmuşum. Benimle beraber ailem de kahrolmuştu. Onların üzüntüsüne dayanamıyordum. Bu yüzden *hep muş gibi yapmaya* devam ediyordum, mutluymuş gibi...

Aldığım ilaçların ağrısını gizlerken çektiğim sıkıntıyı bir ben bilirdim. Bunu anladıkları ve o an bana iyi gelmediklerini düşündüklerinde, ilaç aldığım zaman yanıma gelmeyi bıraktılar. Çünkü elimi tuttuklarında acım geçmiyordu ama bağırıp çağırınca kendimi daha iyi hissediyordum. Odadaki televizyondan müzik kanalı açıp sesini yükseltince zaten anlıyorlardı. Kimse farkında değilmiş gibi davranıyordu, yoksa öbür türlü *yaşayamazdık*.

Hayallerim vardı; çiftçilik yapıp kendimi toprağa salacaktım. Belki gün boyu ayakkabısız gezerdim. Ayaklarım toprakla temas hâlinde olurdu. Ekip dikmek istiyordum. Toprak insanlar gibi değildi; sen bir fidan dikerdin, o sana bin meyve verirdi. Bu yüzden zamanımı insanlarla harcamak yerine toprakla harcıyordum. Deli gibi resim yapardım. Boyalar ve tuvalerden oluşan bir odam bile vardı. Müziğe oldukça ilgiliydim. Mutluydum. Çevremde başka insanlara gerek yoktu. Ama annem bunu asosyal olmama bağlayıp üzülüyordu. Şimdi, “Keşke kimse olmasa ama sen iyi olsan, kızım,” diyor ve ben de onları üzmem istemiyorum. Ancak bu illet hastalık gelip beni bulmuştu. Saçlarımın tutam tutam elime geldiği anlardan sonra kazıtma kararı almıştım. Sürekli üzüleceğime tek seferde üzülürdüm daha iyiydi. Ama bu kararı kız kardeşimle ortak aldığımı bilmiyordum. Saçlarımı keserken bir anda tıraş makinesini kendi saçlarına çevirmiş ve ben daha çılgılık atamadan saçlarını kazımaya başlamıştı. Her daim yanımda olduğunu bu şekilde göstermek istemişti. Eğer istersem birlikte peruk takabilirdik ama ben istememiştim. İnsanlar ve bakışları umurumda değildi.

Ağlayarak saçlarımızı kestiğimiz o günü asla unutmuyacaktım. Çılgılığımı duyan annem banyoya daldığında hep birlikte hıçkırarak ağlamıştık. Anneme göre bu bizim dönüm noktamızdı çünkü bir daha

asla o şekilde ağlamadık. Bir kadının saçlarını istemeden kazıtması kadar acı bir şey yoktu bu dünyada.

Telefonumdaki duvar kağıdına baktığımda hüzünlenmeden edememişim. Kıvrıkcık ve uzun saçlarımızla tuval boyarken çekilmiş bir fotoğrafımız vardı. Saçlarımızı özlüyordum. Her kadın özlerdi. Kırıklarını almaya gittiğinde bile keşke hissi dolardı içine, komple kestiğinde nasıl dolmasın?

Ben, Yaşam Yargı Yargıcı.

Babam, yaşadığı adaletsiz bir olay üzerine, canla başla adaletli bir insan olabilmem için çabalamış ve bunu isimle desteklemişti. Yargı Yargıcı. Çoğu insan adımla dalga geçerken bazıları çok ciddi buluyordu. Ciddi bulanlardan biri de annemdi. “Yaşamı boyunca ağır bir yük gibi kalacak kızımın omuzlarında bu isim,” deyince, adıma bir de Yaşam eklenmişti. Ancak beklediği kadar uzun yaşayamayacaktım.

Ben, Yaşam Yargı Yargıcı; tüm adaletsizliklerle savaşmak için hukuk okumaya başlayan, babasının yaralarına merhem olmaya çalışan o kişiyim. *Kişiydim*. Şu an bir gün sonrasını düşünemiyordum. Bu yüzden okulumu dondurup kendimi daha iyi hissedeceğim şeyi seçtim: resmi, müziği ve toprağı.

Hastaneden özel izin alıp bahçenin bir kısmıyla ilgilenmeye başlamıştım. Yaptığım ilk iş ise köşeye bir ceviz ağacı dikmek oldu. Ceviz, bu hayatta en sevdiğim yemişti. Annem bazen bu huyumdan yılsa da zamanla o da alıştı çünkü gittiğim her yere kendimden biz iz bırakmak ve gelecek nesillerin faydalanmasını sağlamak için ceviz dikerdim. Hem ceviz beyni geliştirirdi. Çocuklar için daha iyi bir fırsat düşünemiyordum.

Kız kardeşim benim için bu sefer sebze fidesi de getirmişti. Dinlene dinlene toprağı bir güzel havalandırılmış, ardından domates, biber ve salatalığı ekmişim. Belki bunları yemeye ömrüm yetmezdi ama hissettiğim bu his çok güzeldi. Burada yatan başka hasta çocuklar yerd o zaman. Belki cevizin gölgesinde soluklanırlardı ve

akıllarına gelirdim. Tanımasalar bile *bu ağacı diken kişi* diye anarlardı beni. Bu hissiyat kalbime çok iyi geliyordu: ölmek ama hâlâ birileri tarafından anılmak.

Hepsini diktikten sonra kardeşimin yardımıyla can sularını da dökmüştüm. Bugünlük bu kadar yorgunluk yeterdi. Tekerlekli sandalyeme bile iki adım attıktan sonra duraksayarak vardım. Sandalyeme zar zor oturduğumda gitmeye başladık. Onu itecek gücüm bile yoktu. Bir başkasına muhtaç yaşamak bu hayattaki en kötü duyguydu. Bunu bana asla hissettirmiyorlardı ama ben yine de kendimi kötü hissediyordum.

Bir gün annem yanıma oturup, “Bütün anneler bebekleriyle ilgilenir ve bundan asla sıkılmazlar. Bebekken seninle ilgilenmemi nasıl kafaya takmıyorsan bunu da öyle takmamalısın, kızım. Seni anlıyorum ama ben senin annenim. Bana asla yük olmazsın. Sen canımın bir parçasısın,” demişti. O günden sonra bunu dillendirmedim ve bunun için üzülmemeye çalıştım.

Kız kardeşimin adı, Hazel. Bu ismi ona çok yakıştırıyorum. Saçları aynı kurumuş yapraklar gibi kahve tonunda, bazı tutamları daha açık ve daha koyu. Güneşe çıktığı zaman renk değiştirir gibi en açık tonda parlar ve ben buna bayılıyorum. Dün yanımdan kaybolduğu anda uzayan saçlarını yeniden kesmişti.

Beni yatağıma yatırırken düşüncelerimi duymasını istedim. “Hazel, güzelim, artık saçlarını uzatmanı istiyorum. Bana destek oldun, tamam ama ben kardeşimi uzun saçıyla görmek istiyorum.”

Yanıma oturup tuttuğu ellerime bir öpücük kondurdu. “Ablam, güzeller güzelim. Sen yanımdayken benim ne saça ne başka bir şeye ihtiyacım var. Lütfen kararlarımı sorgulama. Ayrıca on sekiz yaşına gireceğim, artık reşit bir bireyim ben, kendine gel. Birlikte saçlarımızı uzatacağımız günü sabırsızlıkla bekliyorum.”

Gönlü o kadar büyüktü ki tüm dünyayı sığdırabilirdi. Kıvrıcık saçlarını görmek ve dokunmak istiyordum. Küçükken onu her kurtardı-

ğında saçlarıyla dalga geçtiklerinden yakınırdı. O zaman da kesmek isterdi ama buna hep engel olmuşum. Arkadaşları için uzun bir süre alay konusu olmuştu. Mahallede başka kıvrıcık saçlı çocuk yoktu ve bu dünyada farklıysan sevilmezdin. Farklıysan kabul görmezdin. An-nemizin bize geçen en özel geniydi bu. Kıvrıcık saç baskın bir gen olduğundan, daha karnındayken bizi kıvrır kıvrır hayal ettiğini söylerdi.

Hazel'in arkadaşları en sonunda benim sürekli adalet kavramını vurgulayan konuşmalarından sıkılmış olacaktı ki artık onu aralarına kabul etmişlerdi. Hatta sonra çok özenmiş ve sevmişlerdi. Hiç üşenmeyip tek tek onların saçını örüp ertesi güne kıvrıcık uyanmalarını sağladım ve bu onların çok hoşuna giderdi. Haftanın bir günü saç günümüzdü bu yüzden. Şimdi hepsi aşağı yukarı on altı, on dokuz yaşları arasındaydı. Hiç bıkmadan her gün hastaneye gelir, camın altında bekler ve beni gördükten sonra giderlerdi. Bekleyen tek kişi mahalledeki çocuklar değildi, okuldan birkaç arkadaşım da bekliyordu. Bu duruma en üzülen kişi hiç şüphesiz Efe'ydi.

Efe, bana karşı hisleri olduğunu bildiğim ama aynı duyguları beslemediğim, sürekli yanımda olup en küçük boşluğunda bile benim için vakit ayıran kişiydi. Birkaç kişi hariç, arkadaş grubumuzda bizi yakıştırlardı. Ama bunu sesli dile getirmemelerini rica ederdim. Efe'yle ona karşı bir şey hissetmediğimi güzelce konuşmuşum. Beslediğim duygular yalnızca arkadaşlıktı, dahası yoktu. Bu durum onu üzerine konuşmaya son verebileceğimizi de söyledim ama ısrarla karşı çıktı. Dediğine göre benden bir karşılık beklemiyormuş, beni sevmeyi çok seviyormuş. Yanımda olmak ona iyi geliyor ve mutlu hissediyormuş. Bir gün eğer gerçekten birini seversem ancak o zaman kendine hâkim olabilirmiş. Ya da onun gönlü bir başkasına kayarsa karşısındakine haksızlık olmaması adına aramıza mesafe koyarmış. Hukuk okuduğumuz için adalet kavramı bizde çok fazla yankı yaratıyordu.

Camın önünde bekleyen Efe'yi gördüğümde ona el salladım. O da bana gülümseyerek el salladı. “Abla, neden ona bir şans vermi-

yorsun? Belki motivasyonunu daha çok yükseltecek? Belki sen de onu seveceksin? Denemeden bilemezsin.”

Hazel’e beni anlamıyormuş gibi baktım. “O benim deney farem değil, Hazel. Ona bu haksızlığı yapamam. İçimde ona karşı derin bir sevgi var ama bu, sana olan sevgiyle aynı. Aşk yok, kıpırtı yok, heyecan yok. Bana kalsa yanımda olması bile onu üzüyor ama o tam tersini söylediği için yanımda. Ben de iyi bir arkadaşımı kaybetmek istemiyorum. Arkadaşlığımı ve desteğini çok seviyorum. Benim için özel biri. Birbirimize bazı sözler verdik. O ya da ben, bir başkasından hoşlanırsak arkadaşlığımıza mesafe koyacağız.”

“O kadar iyi kalplisin ki iyi ki benim ablamsın. Bana sevgiyi böyle öğrettiğin için teşekkür ederim. Artık karşıma beni kıpırdatmayan biri çıkmadığı müddetçe konuşmayacağım,” dedi kıkırdayarak.

“Dedi henüz reşit olmayan birey.” Onunla uğraşmaya başladığımda gülümsemesi büyüdü.

“Sadece üç gün kaldı. Üç gün.” Beni ikna etmek ister gibi konuştu.

“Çok merak ediyorum, reşit olunca ne olacak? Gece birden havai fişekler fırlayıp tüm dünyaya senin reşit olduğunun haberi gitmeyecek. Buna çok takılıyorsun. Ben de çok hevesle beklemiştim ama bir önceki günün aynısını yaşayınca bir şey değişmediğini anladım.”

“Of abla ya, hevesimi kırmasana. Tüm dünya olmasa da tüm hastanede bir havai fişek patlatabilirsin. Bir kere artık akşam eve geç gelebileceğim,” diyerek parmaklarıyla saymaya başladı. Bunu yaparken aynı zamanda odayı da turluyordu. “İstediğim zaman arkadaşım da kalabileceğim. İçkili mekanlara girebileceğim. Araba kullanabileceğim. Kendime ait bir kredi kartım olacak. İşe girip çalışabileceğim.”

“Hazel, 22 yaşındayım ve bu saydıklarımı ben yapamıyorum. Hevesini kırmak istemem ama umarım sen yapabilirsin.”

“Off ya,” diyerek yatağın ucuna çöktü. “Abla olan sensin. Senin isyan başlatıp bunları yapman lazımdı. Benim de, ‘Ablam yapıyor, ben neden yapamıyorum? Onu daha çok seviyorsunuz,’ deyip duygu sömürüsü yapmam lazımdı,” deyince tekrar gülmeye başladım.

Benim gülüşümü fark edince o da kendini tutamadı ve kahkaha attı. Bu sırada içeri giren annem ve babam, bizi bu hâlde görmenin mutluluğunu yaşadılar.

“Güzel kızlarım benim,” dedi babam kollarını bize dolayarak. “İyi ki benim kızlarımsınız, siz olmasanız ne yapardım?”

Babam önceleri çok disiplinli bir insandı. Yemeğe saatinde inmeli, tabağını bitiren diğerlerini beklemeli ve sofraya birlikte toplanmalıydı. Aksi bir davranış ona göre saygısızlık anlamına geliyordu. Sabah kalktığımızda pijamayla etrafta dolanamazdık ve erken kalkmak zorundaydık. Kısacası askeri bir disiplin mevcuttu evde.

Bu durumdan zaman zaman sıkıldığımız için pazar günlerini kendimize tatil yapmak istemiştik. İstedığımız saate kadar yatacak ve pijamayla dolanabilecektik. Kahvaltıyı öğlen saatinde yapabilecektik. İyi bir hukuk öğrencisi olduğum için güçlü bir savunma hazırlamış ve babamın karşısına avukat cübbesiyle çıkmıştım. Mutfağı ise duşma salonuna çevirip annemi hâkim yapmıştım. Babam bizim bu durumumuzu görünce yaklaşık beş dakika kahkaha attı. İşte bu benim kazandığım ilk davaydı. Üstelik henüz avukat olmadan.

Sevgisini bizden asla eksik eden bir insan değildi ama disiplin de onun için çok önemliydi işte. Ta ki ben bu hastalığa yakalanana kadar. İkinci çocuğunu kaybetmenin eşğine geldiğinde bütün kurallarından ve benliğinden vazgeçmişti. Hatta o da her şeyi boş verip bizim gibi pijamalarla dolaşmaya ve bize eşlik etmeye başlamıştı.

Ablam... O, doğumdan bir gün sonra ölmüştü. Ailemin üzüntüsü uzun bir müddet hiç geçmemiş, yaşları hiç bitmemişti. Ta ki bir gün annem bayılıp da hastaneye kaldırılana kadar. İşte varlığım aylar sonra böylelikle öğrenilmişti. Daha sonra annem yasını içinde yaşamaya karar verip beni sağlıklı bir şekilde karşılamak için elinden geleni yapmıştı. Yani babam böyle anlatıyor.

“Ne oluyor bakayım orada? Çekil, ben doğurdum onları, en çok ben seveceğim,” diye ortama giriş yapan annem, babamı itekleyiverdi. “Yahu Belgin Hanım, kızları mı benden kıskanıyorsun, beni